

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/66/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515201253
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3515201253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Miklánkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, pobočka Trenčín, so sídlom Trenčín, Piaristická 16, zastúpeného: JUDr. Baltazár Mucska, advokát so sídlom Bratislava, Vajnorská 55, proti žalovaným: 1/ P. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., X. XXXX/X, 2/ K. B., bytom F., X. XXXX/X, za účasti intervenienta na strane žalovaných 1/,2/: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, o zaplatenie 841,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní intervenienta na strane žalovaných 1/,2/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 7C/81/2015- 128 zo dňa 15. novembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
- III. Žalovaným 1/,2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/,2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 841,04 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 18.02.2015 do zaplatenia, do troch dní. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na ich náhradu v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca ako poisťovňa má uzatvorené havarijné postenie s majiteľom vozidla zn. Ford ako poisteným. Žalovaný 1/ ako poistený ma uzatvorené povinné zmluvné poistenie na vozidlo zn. Škoda a intervenientom ako poisťovňou. Dňa 16.08.2013 vznikla dopravná nehoda na Piaristickej ulici v Trenčíne a to tak, že žalovaný 1/ zaparkoval vozidlo zn. Škoda, ktorého majiteľom bol žalovaný 2/, v jednosmernej ulici na pravej strane ulice, pričom otvoril dvere od vodiča a do týchto dverí nabúral vodič s vozidlom zn. Ford. Žalovaný 1/ písomne uznal, že bol vinníkom tejto dopravnej nehody. Žalobca poistnú udalosť likvidoval cez havarijné poistenie a majiteľovi vozidla zn. Ford ako poistenému vyplatil dňa 20.09.2013 náhradu poistného plnenia vo výške 841,04 eur. Žalobca listom zo dňa 10.10.2013 vyzval intervenienta na refundáciu nákladov do 15 dní od prevzatia tohto listu. Žalovaný 1/ v doplňujúcom dotazníku k hláseniu škodovej udalosti písomne uviedol, že vozidlo zn. Škoda v čase nehody nebolo naštartované a nebolo v pohybe. Príčina nehody vznikla tak, že po zaparkovaní otvoril dvere a zozadu idúce auto mu do nich vrazilo. Intervenient v oznámení zo dňa 27.03.2014 uviedol, že po šetrení poistnej udalosti zistil, že vozidlo zn. Škoda nebolo v čase vzniku škody v prevádzke, a preto nevznikol nárok na výplatu poistného plnenia.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 420 ods. 1, § 427, § 813, § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 24 ods. 1, § 23 a § 25 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Dôsledkom zavineného konania žalovaného 1/ ako vodiča vozidla zn. Škoda, ktorého vlastníkom je žalovaná 2/, vznikla škoda na vozidle zn. Ford, ktorého vlastníkom je obchodná spoločnosť AEE-URAP s.r.o. Škoda bola vyvolaná prevádzkou motorových vozidiel, nakoľko medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný 1/ zaparkoval svoje vozidlo zn. Škoda a ohrozil bezpečnosť účastníka cestnej premávky tým, že otvoril dvere do jazdného pruhu, do ktorých vrazilo vozidlo zn. Ford. Skutočnosť, či v tomto prípade bol zapnutý motor vozidla zn. Octavia alebo nie, je irelevantné, pretože úkon, otvorenie dverí a opustenie vozidla po jeho zaparkovaní, je možné považovať za bezprostredný úkon po skončení jazdy. Tento názor súdu je podporený aj tým, že § 23 a 25 zákona o cestnej premávke upravuje povinnosti vodiča pri zastavení a stáťí motorového vozidla. Ak teda vozidlo zn. Octavia spôsobilo dopravnú nehodu, žalovaný 1/ je zodpovedný za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka z titulu porušenia právnej povinnosti v zmysle § 24 ods. 1 zákona o cestnej premávke a žalovaný 2/ ako prevádzkovateľ motorového vozidla v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že žalobca ako poisťovňa z titulu havarijného poistenia uhradil škodu majiteľovi vozidla zn. Ford, prešlo na ňu právo na náhradu proti zodpovednému subjektu, pričom bolo na žalobcovi, či si svoj nárok uplatní u žalovaných alebo u intervenienta. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaných, súd ich rozsudkom zaviazal na náhradu poistného plnenia, spolu príslušenstvom, ktoré bolo uplatnené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie intervenient na strane žalovaných 1/,2/. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť alebo ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že namietal nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil § 427 Občianskeho zákonníka a nesprávne ho na daný skutkový stav aplikoval, pretože napriek skutočnosti, že vozidlo nebolo v pohybe a nemalo zapnutý motor, ustálil, že pri vzniku škody bolo v prevádzke z dôvodu, že otvorenie dverí a opustenie vozidla po zaparkovaní je možné považovať za úkon bezprostredne po skončení jazdy. Tento názor súdu prvej inštancie považoval za nesprávny, pretože škoda v danej veci nevznikla v dôsledku prevádzky motorového vozidla poisteného a ani v súvislosti s jej osobitnou povahou. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, publikované pod č. R 9/1972, podľa ktorého je motorové vozidlo je v prevádzke nielen vtedy, keď sa pohybuje, ale aj vtedy, keď síce stojí, ale v chode je jeho motor. Teda prevádzkou motorového vozidla je aj príprava k jazde a bezprostredné úkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na udržiavanie vozidla. Už samo uvedenie motorového vozidla do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu na to, či sa vozidlo uvedie do pohybu či nie, nech sa tak už stalo na ceste, prípadne na inom priestranstve verejnosti prístupnom alebo ešte v garáži a či motor uviedol do chodu sám prevádzateľ alebo jeho pracovník. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. R 20/1975 podľa ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku sa posudzuje podľa § 427 Občianskeho zákonníka len vtedy, ak je táto škoda vyvolaná zvláštnou povahou prevádzky dopravného prostriedku a nie ak bola porušením právnej povinnosti v súvislosti s prevádzkou dopravného prostriedku spôsobená škoda nevyvolaná povahou tejto prevádzky. Aj podľa stanoviska Najvyššieho súdu SR publikovaného pod č. R 3/1984 zodpovednosť za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy pri každom spôsobení škody dopravným prostriedkom, ale len vtedy, keď je škoda vyvolaná osobitnou povahou prevádzky. Základnou otázkou preto bolo, či škoda vzniknutá pri dopravnej nehode je v priamej príčinnej súvislosti s osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla poisteného. Pojem prevádzka je širší než pojem osobitná povaha prevádzky, pričom práve osobitosť povahy prevádzky motorového vozidla (nie prevádzka ako taká) je dôvodom osobitnej ochrany poškodených podľa § 427 Občianskeho zákonníka. Podľa uvedenej judikatúry je vozidlo v prevádzke keď a/ sa pohybuje (bez ohľadu na to či je alebo nie je zapnutý motor) alebo b/ keď síce stojí, ale v chode je jeho motor. V tomto smere je nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že za prevádzku motorového vozidla je možné považovať jej otvorenie dverí na stojacom motorovom vozidle bez toho, aby bol zapnutý motor. V posudzovanom prípade nebol motor poisteného vozidla v chode, vozidlo sa samovoľne nepohybovalo, bolo odstavené. Otvorenie dverí na vozidle sa nutne nepovažuje za osobitnú povahu prevádzky len z dôvodu, že aj zákon č. 8/2009 Z.z. považuje tento úkon za bezprostredný po ukončení jazdy. Rozhodujúce je, či možno považovať iba samotný úkon otvorenia dverí za prevádzku vozidla, ak nebol v chode jeho motor, pretože otvorenie dverí je tá skutočnosť, ktorá je v priamej príčinnej súvislosti so vznikom škody. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku s týmito argumentami nevysporiadal. Ustálil, že otvorenie dverí je prevádzkou vozidla, teda nárok je dôvodný. Akceptovanie tohto záveru by znamenalo rozpor s ustálenou judikatúrou. V danom prípade je možné uvažovať o zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho

zákonníka, ale takéto porušenie nezakladá zodpovednosť za škodu krytú povinným zmluvným poistením poisteného a intervenient nemá povinnosť zo zákona takéto škodu nahradiť. Rovnaký právny záver vyslovil aj Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp.zn. 6Co/222/2013 zo dňa 22.03.2013.

5. Žalobca sa k odvolaniu intervenienta písomne vyjadril tak, že sa pridržiaval doterajšej argumentácie v konaní. Intervenient aj v odvolaní tvrdí, že škoda nebola spôsobená osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, ale potom je zrejmé, že nemá právny záujem na výsledku sporu, pretože predmetná škodová udalosť podľa jeho vlastnej argumentácie nespadá pod rozsah poistenia.

6. Intervenient na strane žalovaných sa ďalej písomne vyjadril tak, že má riadny právny záujem na výsledku sporu a zopakoval argumenty, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

7. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Procesný postup odvolacieho súdu vyplynul z intertemporálnej úpravy v § 470 ods. 1 CSP, ktorým došlo k rekonštrukcii predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku s účinnosťou od 01. júla 2016. V zmysle uvedenej úpravy platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania intervenienta na strane žalovaných nariaďovať pojednávanie.

9. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo veci samej je vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

10. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Z obsahu odvolania vyplýva, že intervenient na strane žalovaných (ktorý podľa § 84 CSP tvorí so žalovanými 1./2/ nerozlučné spoločenstvo) uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

15. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní intervenientom na strane žalovaných vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani takéto aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a

zmyslu. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

17. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

18. Námietky intervenienta na strane žalovaných, uvedené v odvolaní, boli totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, vysporiadal sa s nimi, a nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd, na rozdiel od názoru intervenienta, zastáva názor, že z ustálenej súdnej judikatúry, ktorú napokon cituje i odvolateľ, vyplýva, že prevádzkou motorového vozidla sa rozumie nielen samotný pohyb motorového vozidla, ale i príprava na jazdu, udržiavanie vozidla v stave spôsobilom na jazdu a úkony potrebné po skončení jazdy. Otvorenie a zatvorenie dverí motorového vozidla po skončení jazdy (v súdnej veci na parkovisku) predstavujú z povahy veci nevyhnutný úkon nasledujúci po skončení jazdy (logicky teda po uvedení motorového vozidla do stavu pokoja a vypnutí motora). Ide nepochybné o fyzický úkon, ktorý má svoj pôvod „vnútri“ prevádzky, je vyvolaný charakterom prevádzky a súvisí s organizáciou, riadením a realizáciou prevádzky. Možno teda uzavrieť, že škoda v prejednávanej veci bola spôsobená v súvislosti s osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a odvolacia námietka intervenienta na strane žalovaných 1/,2/ nie je dôvodná.

19. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

20. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu. Žalovaným 1/,2/ by taktiež patril nárok na náhradu trov konania, avšak z obsahu spisu je zrejmé, že si žiadne trovy neuplatnili a ani im preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli. Preto im odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).